

Het spookuur

Sofie kon niet slapen.

Een heldere manestraal viel door een kier in de gordijnen. Hij scheen precies op haar kussen.

De andere kinderen in de slaapzaal sliepen al uren.

Sofie deed haar ogen dicht en lag doodstil. Ze probeerde uit alle macht in slaap te vallen.

Het ging niet. De manestraal sneed als een zilveren mes door de kamer tot op haar gezicht.

Het huis was volkomen stil. Geen stemmen klonken op van beneden. Geen voetstappen klonken op de verdieping boven.

Het raam achter het gordijn stond wijd open, maar niemand liep op de stoep buiten. Geen auto's reden voorbij op straat. Nog niet het kleinste geluid was te horen. Sofie had nog nooit zo'n stilte meegemaakt.

Misschien, dacht ze bij zichzelf, was dit nu wat ze het spookuur noemen.

Het spookuur, had iemand haar eens toegefluisterd, was een speciaal moment midden in de nacht wanneer alle kinderen en alle grote mensen in diepe, diepe slaap verzonken waren en alle duistere dingen uit hun hoeken en gaten tevoorschijn kropen en de wereld voor zich alleen hadden.

De manestraal scheen helderder dan ooit op Sofies kussen. Ze besloot haar bed uit te gaan en de kier in de gordijnen dicht te doen.

Je kreeg straf als ze je betrapten wanneer je uit bed was nadat ze het licht uit hadden gedaan. Zelfs al zei je dat je naar de wc moest, dan nog werd dat niet als excuus geaccepteerd en kreeg je toch straf. Maar nu was er niemand in de buurt, dat wist Sofie zeker.

Ze pakte haar bril, die op de stoel naast haar bed lag. Hij had stalen randen en heel dikke glazen. Zonder bril kon ze bijna niets zien. Ze zette hem op, glipte uit bed en sloop op haar tenen naar het raam.

Toen ze bij de gordijnen kwam, aarzelde Sofie. Ze had reuze zin eronderdoor te duiken en uit het raam te hangen om te zien hoe de wereld eruitzag wanneer het spookuur eraan kwam.

Ze luisterde weer.

Het was overal doodstil.

Het verlangen naar buiten te kijken werd zo sterk, dat ze het niet meer kon uithouden. Vlug dook ze onder de gordijnen door en boog zich uit het raam.

In het zilveren maanlicht zag de Dorpsstraat, die ze zo goed kende, er totaal anders uit. De huizen leken krom en scheef, als huizen in een sprookje. Alles was bleek en spookachtig en melkweit.

Aan de overkant zag ze het winkeltje van mevrouw Ranse, waar je knopen, wol en elastiek kon kopen. Het zag er onecht uit. Ook dat had iets schimmigs en mistigs.

Sofie liet haar ogen steeds verder de straat afdwalen.
Plotseling verstijfde ze. Aan het eind van de straat
kwam iets aangestapt.
Het was iets zwarts...
Iets langs en zwarts...
Iets heel langs en heel zwarts en heel duns.